

משה

עניינים מתורת מרן רבנו הגדול הגאון רבי מאיר מאזוז צצוק"ל
מאת חתנו נאמן ביתו מורנו ראש הישיבה
הגאון הגדול הרב ליאור כהן שליט"א

מדוע לכאורה אנחנו מפסידים את נטילת ארבעת המינים כשהחג חל בשבת?

שנה שלמה אנחנו ממתניים למצות ארבעת המינים מהתורה, אך כאשר החג חל בשבת – המצוה לכאורה מתבטלת | סיפור מרתק על ניסיון עלילה שרקם המומר שונא ישראל והרצון להביך את הקהילה ולהעליב את הקיסר והתשובה המוחצת של הרב המקומי שמגלה סוד עצום על חג הסוכות | מדוע אנחנו מוותרים על «דגל הניצחון» ביום הראשון של החג? וכיצד זה כל זה קשור לביקור המלכותי?

כולנו מרוכזים בקיסר ירום הודו שמגיע. אין זה כבוד שהתמונה תהיה בזמן שהקיסר בכבודו ובעצמו מגיע!"

שמע הקיסר את הדבר הזה, התפעל מאד, ואמר: "וואו, כל הכבוד ! אני כל כך מעריך את הכבוד וההערכה שיש לכם אלי. אני מבקש שבכל פעם שאני אבוא, תעשו זאת. זה באמת רעיון חשוב וראוי להערכה".

ארבעת המינים, המדרש כותב (ויקרא רבה ל', ב') שהם כמו דגל הניצחון של עם ישראל שהם יוצאים ומניפים. "הנה, אנחנו מנפנפים את ארבעת המינים הללו", שהגמרא אומרת (תענית ב' ע"ב) שהקב"ה בכבודו ובעצמו כביכול דואג לגידולם, זה בעצם סמל לניצחון שלנו. אבל ביום השבת, השבת זו המתנה הכי גדולה שבה הקדוש ברוך הוא כביכול מארח את עם ישראל. יום כזה שאנחנו מסבים לשלחן, שולחנו של מקום, אנחנו לא צריכים לנפנף בדגל. אנחנו נמצאים במקום הרבה יותר גדול של קרבה לקדוש ברוך הוא. אין לך תרועת ניצחון יותר גדולה מהשבת הקדושה!

לכן בשבת אנחנו כמוכן לא נוטלים את ארבעת המינים. אבל נרגיש את יום השבת, את קרבת האלוקים, את תחושת הרומומות והאהבה הגדולה שיש במתנת השבת אלינו, עם ישראל. "אתם בחרתנו מכל העמים, אהבת

אוֹתָנוּ וְרִצִּיתָ בָּנוּ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת, וְקִדְשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ."

יהי רצון ש"קדשתנו במצותיך" - נזכה להתקדש בקדושת השבת, נזכה להתקדש בקדושת הסוכה שכוללת בתוכה כל כך הרבה השפעות רוחניות ועליונות - כל רגע שאדם בסוכה, הוא מקיים מצוה ברמ"ח איברים וש"ס גידים. ונזכה כלונו לשבת בקרוב ממש בסוכת ערור של לויתן ולחגוג את חג הסוכות בירושלים הבנויה, אמן ואמן.

חג שמח ושבת שלום ומבורך !

מועדים לשמחה, אחי ורעי !

שורב פעם אנחנו מגיעים למצוה שהיא פעם בשנה
מז התורה (ויקרא כ"ג, מ') "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם
הַרְּאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים" וכו' - ארבעת
זל חג הסוכות בשבת, אנחנו לא נוטלים ולא מנענים
ביום הראשון, המצוה היא מהתורה. ואילו בשאר
מצוה הנדירה והחשובה הזאת, לכאורה מתבטלת
שופר.

ר פרנץ יוזף היה מסתובב ומבקר בכל מיני היהודי. שם, במשך כל השנה, היה כלובי של הקיסר ירום הורו, לכבודה של מלכות. גאגוע לביקור בבית הכנסת המרכזי. אחד הור, דאג לכך שרגע לפני שהקיסר נכנס התמונה על פניה. והנה הקיסר נכנס, לא שמו לב, והנה פתאום כולם רואים הקיסר. אוי, כמה בייזין! אותו המומר סים למעשה הנורא הזה.

זהו זה?!" אז הרב - "כי הוא חֲקֵמְתְּכֶם וּבִינְתְּכֶם לְעֵינֵי וְתֹאמַר בְּרוּעַ: "אֲדוּנִי הַמֶּלֶךְ! אֲנִי אֲגִיד לָךְ. בְּמִשָּׁךְ יִוָּאֵם אִתּוֹ פְּנֵי הַקִּיסָר רַק בְּתִמְנוּנָה. אֵין אֶת הַחַיּוֹת, אֵין יוֹת, אֲבָל לַפְחוֹת יֵשׁ תִּמְנוּנָה, בּוֹזָה אֲנַחְנוּ יְכוּלִים וְזוֹכִים הַקִּיסָר יָרוֹם הוֹדוֹ מְגִיעַ בְּכַבּוּדוֹ וּבַעֲצֻמוֹ אֵלֵינוּ, מֵהַ חֲנוּ שָׁמַיִם אֶת הַתִּמְנוּנָה שֶׁל הָעֵץ וְהַבַּד בְּצֵד. וְאַנְחֵנוּ

המאור הגדול

חַתְנָא דְּבִי נְשִׂיָּאָה מוֹרְנוּ
רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל
הַרְבֵּי לִיאָוֹר כֹּהֵן שְׁלִיט"א
בְּרַעֲיוֹן מוֹסְרֵי לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ

חמוד
למער

תשובות בחינוך שהשיב מרן רבנו הגדול
הגאון רבי מאיר מאזוז זצוק"ל בכתב ידו

שאלה: האם יש ללמד זכות על חילונים בפני ילדים או להדגיש דוקא את תיעוב נשיהם?

תשובה: ללמד עליהם זכות כמסכנים (כי הם ממש מסכנים. בששת הימים התרפקו צנחנים חילוניים על הכותל המערבי ללא מילים ושענו חבל שלא יודעים להתפלל). עם זה לגנות את מעשיהם ולא את העושים.

שאלה: כיצד להגיב לילדים המחונכים בביתם מקטנות לשלב תורה ומלאכה?

תשובה: לספר להם על מרן הגאון רבי עובדיה יוסף שהיה הבחור הכי עני ב'פורת יוסף' (כך שמעתי מבנו רבי דוד) וזכה בזכות שקידתו בתורה לכל הטוב בעולם הזה ובעולם הבא.

שאלה: האם יש ללמד את הילדים טעמי המקרא במנגינת הישיבה המורגלת בפינו או שיש להעדיף את המנגינה הירושלמית המקובלת אצל רוב העם?

תשובה: אפשר במנגינה הירושלמית בתנאי שתשמור על כללי הדקדוק, לא לעשות זקף קטן מלרע כשהמלה מלעיל. ולא להאריך בשני גרשין יותר מהרביע (אלא להפך) ולא בתרי טעמי ולא בתרסא, ולא לעשות זקף גדול כמו רביע, ולא להחליף פשטא בקדמא. ועוד.

שאלה: האם יש לחנך את הילדים למילים עם אותיות דומות ושורש ברכה ואכילה כמנהג הישיבה אף בכיתה שכמעט אין בה מעדת התוניסאים?

תשובה: הכללים האלה יש להם שרשים עתיקים במדקדקים קדמונים. כשיגדלו להודיע להם שמנהג העולם שונה ואלו דברי אלוקים חיים, קל וחומר מאשכנזים "שהצליחו" לחנך אלפים מהספרדים לשכוח עי"ז וחי"ת ושוא נע ורגש חזק ועוד...

ר"ת	מוצ"ש	הדלקת נרות	
19:48	19:07	17:57	י-ם:
19:46	19:09	18:14	ת"א:
19:45	19:08	18:03	חיפה:
19:46	19:08	18:14	ב"ש:

אורי לחזון בן רבקה, סיגלית לחזון בת אילנה, בן בנימין לחזון בן סיגלית, לינוי לחזון בת אורלי, רועי לחזון בן סיגלית, רעות לחזון בת סיגלית, אביב צמח בן סיגל, שיר צמח בת פנינה, אלענה צמח בת אביב ושיר, סיגל צמח בת גורג'יה

העלון מוקדש להצלחה בכל העיניים:

לטגובות, הפצה, הנצחה או קבלת העלות, טלפון: 03-803-0080 | מייל: nm038030080@gmail.com

אור הנאמן

הלכות והנהגות מתורת מרן רבנו הגדול הגאון
רבי מאיר מאזוז זצוק"ל, מפי חתנו נאמן ביתו מורנו
ראש הישיבה הגאון הגדול הרב ליאור כהן שליט"א *

**פי בספנות הושבתי: שמחת בית השואבה, ענני כבוד או סוכות
ממש? ומהנהגות מרן רבנו הגדול זצוק"ל בחג הסוכות**

מצות ניסוך המים

בחג הסוכות יש שלש מצוות עיקריות: מצות הסוכה, מצות ארבעת המינים ומצות השמחה. בזמן שבית המקדש היה קיים, היתה שמחת בית השואבה באה יחד עם מצות ניסוך המים.

בכל השנה, מלבד הקרבן מוסיפים גם נסכים של יין: "וְנִסְכּוֹ רְבִיעֶת הַיַּיִן לַכֶּכֶשׁ הָאֶחָד" (במדבר כ"ח, ז'). בכל קרבן, יש שיעור אחר של יין. ובחג הסוכות יש ניסוך המים. לא מפורש בתורה חיוב ניסוך במים דוקא, אבל הגמרא במסכת תענית (דף ב' ע"ב) מצאה לזה רמז מן התורה: ביום השני, במקום "וְנִסְכָּה" כתוב "וְנִסְכֵּיהֶם" (במדבר כ"ט, י"ט) - יש אות מ' נוספת. ביום הששי כתוב "וְנִסְכֵּיהֶם" (שם ל"א) - יש שם אות י' נוספת על "וְנִסְכָּה". וביום השביעי כתוב "כִּמְשַׁפֵּט" (שם ל"ג) במקום "כִּמְשַׁפֵּט". אז יש לנו מ"ם, יו"ד ומ"ם - "מים", מכאן רמז לניסוך המים. אלו דברי הגמרא במסכת תענית שם.

ממעין או ממי גשמים?

את המים היו שואבים ממעין השילוח - כך אומרת המשנה במסכת סוכה (דף מ"ח ע"א). אך יש מחלוקת בראשונים האם יש ענין לקחת דוקא ממעין, או שאפשר לקחת גם ממי גשמים? מדברי התוספות (שם בד"ה מה"מ) נראה שצריך דוקא ממעין: תוספות מסבירים שהגמרא הביאה את הפסוק "וַיִּשְׁאַבְתֶּם מִיָּם בְּשִׁשֹּׁן מִמַּעֲיָי הַיְּשׁוּעָה" (ישעיה י"ב, ג'), ללמד שצריך דוקא ממעין השילוח. מהמילים "ממעייני הישועה" - משמע דוקא ממעין. אבל בשו"ת בנין שלמה (סי' נ') מביא הוכחה שהרמב"ם סובר אחרת, כי הרמב"ם (פ"ה מהלכות ביאת מקדש הי"ב) פוסק שגם מי מקוהו כשרים לכיור, ולא צריך מי מעין. והרמב"ם (פ"י מהלכות תמידין ומוספין ה"י) כותב שאם נשפכו המים שמילאו לניסוך המים, היו מביאים מים מן הכיור. אם כן משמע שאפשר להביא גם ממי גשמים לניסוך המים.

מה יש כל כך בניסוך המים הללו?

יש כאן, לכאורה, דבר מאד מענין. הרי ידוע ש"אין שמחה אלא בבשר ויין" (ראה פסחים ק"ט ע"א), ובניסוך היין לא היו עושים ריקודים ושמחות כאלה גדולות. ודוקא פה, בניסוך המים - שזה המשקה הכי פשוט שיש - אנחנו רואים שעושים בו שמחה כל כך גדולה, לא היו ישנים כל אותם לילות. וגדולי ישראל היו רוקדים - נשיא ישראל, רבן שמעון בן גמליאל, היה מרקד עם לפידים (סוכה נ"ג ע"א). מה יש כל כך בניסוך המים הללו? יש בזה ביאורים רבים, אבל נאמר דבר אחד שנוגע לנו.

"הרב, אני רוצה שמחה!"

פעם הגיע אדם לרבו ואמר לו: "הרב, אני רוצה שמחה - זה מה שאני מבקש". אמר לו: "תראה, אמרת שלש מילים: 'אני רוצה שמחה'. 'אני' - זו מלה שמתארת אגו: 'אני', 'ואני'... תוריד את האגו, תזרוק אותו. 'רוצה' - זו מלה שמבטאת את התאוות של האדם: 'אני רוצה', 'ואני רוצה'... זה מבטא תאוות ותשוקות. אז תזרוק את התאוות, תזרוק את הרדיפה אחר התאוות - ואז תשאר לך 'שמחה'. כאשר אתה תזרוק את האגו ואת הרדיפה

אחרי התאוות - תשאר לך השמחה".

דוקא במים, שהם מבטאים את החיים הפשוטים - בלי חיי מותרות, בלי רדיפה אחר תאוות, שם נמצאת השמחה האמתית!

"שמשם היו שואבים רוח הקודש"

והשמחה הזאת היתה שמחה כל כך גדולה! בירושלמי (סוכה פ"ה ה"א) כתוב: למה נקראת השמחה הזאת "שמחת בית השואבה"? על שם ששואבים משם רוח הקודש. עוד מובא שם: יונה בן אמיתי היה מעולי רגלים, שמח בשמחת בית השואבה ושרתה עליו שם רוח הקודש - ללמוד שאין רוח הקודש שורה אלא על לב שמח. ולכן נאמר בברייתא בגמרא (סוכה נ"א ע"ב) "תנו רבנן: מי שלא ראה שמחת בית השואבה - לא ראה שמחה מימיו". זו היתה שמחה מעולה.

"גם אם יש מכות - תהיה שמח!"

ולמרות שאנחנו כעת לא זוכים לקיים את מצות 'ניסוך המים' - שהרי בית מקדשנו ותפארתנו חרב - מצות השמחה, שמביאה מעלות כה גדולות, עליה אסור לנו לוותר. והיא גם מצוה דאורייתא: "וְשִׂמְחָתָם בְּחֶגְדָּם... וְהָיִיתָ אִתָּם שִׂמְחָה" (דברים ט"ז, י"ד-ט"ו). "אף" - זה "רק שמח". מובא בשם הגאון מוילנא שזו מצוה קשה מאד לקיום - להיות כל הזמן, תמיד בשמחה, בלי להכניס עצב - "וְלֹא יוֹסֵף עֲצָב עִמָּה" (משלי י', כ"ב). זה דבר גדול. ועוד משהו: "וְהָיִיתָ אִתָּם שִׂמְחָה" - כמו "וַיִּשְׂאָר אִתָּם נֶחֱם" (בראשית ז', כ"ג), שרבותינו דרשו (מדרש תנחומא נ"ח, ט') שהיה גונח מכאב, שהאריה היכה אותו (וראה ברש"י שם). אז "והיית איתם" - גם אם יש מכות, "שמח" - בכל זאת שאדם יראה איך לשמוח, בכל מצב, גם כאשר קצת כואב וקשה.

"יש אדם שמוכן לתת את הבית שלו כדי לראות אותי!"

מסופר על הצדיק הנסתר רבי משה יעקב הכהן רביקוב ('הסנדלר'), שפעם אחת בא אליו איזה יהודי ממורמר על צרותיו ועל הבעיות שיש לו, וביקש ממנו: "הרב, תברך אותי שיהיה לי כך וכך". זה היה באיזה אירוע. אמר לו הסנדלר: "אתה לא מתבייש? ! אתה רוצה שאני אברך אותך? ! אתה יודע, יש בן אדם שאני מכיר שמוכן לתת את הבית שלו רק בשביל לראות אותי! ואתה בא ככה ומבקש שאני אברך אותך? !". השומעים התפללו לשמוע מילים כאלו יוצאות מפי צדיק נסתר, אחד מל"ו צדיקים, איך הוא יגיד ככה - "יש אדם שמוכן לוותר על כל הבית שלו רק כדי לראות אותי"? ! הוא עשה את עצמו לא מרגיש והמשיך בחייו ואמר: "כן, יש לנו אחד בשכונה, מסכן, 'סגי נהור', הוא לא רואה - הוא מוכן לתת את כל הבית שלו רק כדי לראות. ואתה, שברוך ה' אתה רואה ושומע ובריא, אתה כל כך מתמרמר? ! תראה את הטוב שיש, תודה, תשמח בטוב שיש - וממילא שאר השפע בא יבוא".

"פי בספנות הושבתי" - סוכות ממש או ענני כבוד?

במצות הסוכה כותבת התורה (ויקרא כ"ג, מ"ג) "לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם פִּי בִּסְפֹת הוֹשְׁבֵתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". יש בזה מחלוקת בגמרא במסכת סוכה (דף י"א ע"ב) בין רבי עקיבא לרבי אליעזר מה הן הסוכות שעליהן דיברה התורה? רבי עקיבא אומר סוכות ממש, ורבי אליעזר אומר ענני כבוד. מרן בשלחן ערוך (או"ח סי' תרכ"ה ס"א) פסק: "פי בספנות הושבתי" - הם ענני הכבוד, שהקיפם בהם לכל יום שרבו ושמשו. מרן פוסק שהסוכות שהתורה מדברת עליהן - הן ענני הכבוד.

"מדוע מרן נדרש לעסוק בעניני אגדה?"

ישנם כמה הסברים מדוע מרן נדרש לעסוק באיזו מחלוקת בעניני אגדה.

הרי מה שהיה, היה. העיקר זה – איך לעשות? מה לעשות? מדוע מרן נדרש למחלוקת הזו? מרן בשלחן ערוך בדרך כלל כותב את פירוש המצוה. אלא כיון שהתורה אומרת "למען ידעו דורותיכם" – התורה רוצה שאדם כאשר הוא ישב בסוכה, יחשוב ויהרהר בסוכות שהושב בהן הקדוש ברוך הוא את בני ישראל. אם כן, יש בזה נפקא מינה למעשה – במה צריך להרהר. ולכן מרן כתב את הדבר הזה. וכפי שנראה מדבריו של מרן זצ"ל בעניין זה (עלון 'בית נאמן' מס' 34 – חוה"מ סוכות תשע"ז. ונדפס בספר השיעור ח"א עמ' תרכ"ה):

מרן פסק כמאן דאמר ענני כבוד

מרן כתב על זה סימן שלם (סי' תרכ"ה) ופסק כמו הדעה שזה ענני כבוד, וכתב: "כִּי בַּסֻּכּוֹת הוֹשָׁבִתִּי. הֵם עֲנֵי כְבוֹד שֶׁהִקְפִּים בָּהֶם לְבַל יִכָּם שֶׁרֵב וּשְׁמֵשׁ"¹. ולכאורה בדרך כלל הלכה כמו רבי עקיבא (עי' עירובין מ"ו ע"ב) ובמיוחד שהגמרא (שבת דף ק"ל ע"ב) אומרת על רבי אליעזר שהוא 'שמותי' (ויש ויכוח מה זה 'שמותי'. עיין תוס' נדה דף ז' ע"ב ד"ה שמותי הוא). אבל יש שתי סיבות למה מרן לא פסק כרבי עקיבא: סיבה אחת, אין כללי פסיקה במה שכבר היה, "מאי דהוה הוה" (והרמב"ם כתב את זה כמה פעמים)². וסיבה שנייה, שבתורת כהנים (פרשת אמור פ"ז ה"א) הנוסח הוא הפוך, שרבי עקיבא אומר ענני כבוד ורבי אליעזר אומר סוכות ממש, וא"כ לפי זה הוא פסק כמו רבי עקיבא. ומרן בשלחן ערוך לא כותב דברי אגדה,³ או למה כאן כתב שזה ענני כבוד? כדי לומר שצריכים לכיון בדבר הזה, דהיינו בזמן שאתה אוכל את הכזית הראשון בלילה הראשון בסוכה, תכוין שאתה מקיים מצות "בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבֻ" לזכר ענני כבוד. וזה כתוב גם ב"לשם יחוד" שתיקן ה'בן איש חי' (והוא מובא ב'בן איש חי' ש"ר פרשת האזינו אות ד' בקיצור, וב'לשון חכמים' ח"א בהרחבה יותר).

"מדוע כונו העננים הללו בשם 'הכבוד'?"

ואגב שהזכרנו ענני הכבוד, נבאר טעם נחמד מדוע כונו העננים הללו בשם "הכבוד"? אלא ענני הכבוד הללו באו בזכות אהרן הכהן (תענית דף ט' ע"א) שהיה אוהב שלום ורודף שלום (אבות פ"א מ"ב). הוא איחד את עם ישראל, ואז כולם היו כאיש אחד בלב אחד. אין כבוד לעם ישראל יותר גדול מאשר השלום – כאשר חיים באהבה, באחוה, בדאגה אחד לשני, ממש כמו שאדם דואג לגופו – כך ידאג לזולתו, וזהו כבודם של עם ישראל.

"מדוע דווקא עושים זכר לענני הכבוד?"

ישנה שאלה: מדוע עושים זכר דווקא לענני הכבוד? יש הסבר נחמד על פי דברי בעל תוספות יום טוב (ברכות פ"ז מ"ג). הוא מסביר מדוע בברכת הזימון אנחנו אומרים "נברך אלוהינו שאכלנו משלו", ואילו בברכת התורה אנחנו אומרים "ברכו את ה' המבורך". באוכל אומרים שם "אלוהים", ואילו בתורה אומרים שם של רחמים? אפשר לומר טעם פשוט: "אלוהים" בגימטריא "הטבע" (86), כי באמת הטבע הוא דין. ולכן אוכל, שזה דבר של טבע – מזכירים בו דין, שזה רומז לטבע. והתורה היא רחמים, כי היא רוחנית, היא למעלה מן הטבע, ולמעלה מן הטבע – זו הנהגה של רחמים. אבל תוספות יום טוב מסביר הסבר נפלא: לתת אוכל – זה דין. הקדוש ברוך הוא ברא אותנו, אם יחסר לנו אוכל – לא נוכל להתקיים. אבל תורה – זה

¹ וגם כדי שלא ירד עליהם גשם. ומה שלא הזכירו את זה, כי במקומותיהם לא היו יורדים גשמים והכל היה שומם, "לא קקום זרע וקאנה נקנן וקמוץ" (במדבר כ', ה'), אין כלום. ² ואחר מהם בפירוש המשנה לשבועות (פרק א') לגבי טומאת מקדש וקדשיו. וכן בפירוש המשנה בסנהדרין (סוף פרק י') לגבי עשרת השבטים אם עתידים לחזור או לא, שזה דבר שאין לפסוק בו הלכה אלא הקב"ה יודע אם יחזיר אותם או לא. ועוד כתב כן בכמה מקומות [עיין בספר "דרכי העיון" עמ' פ"ד].

רחמים, זה לא הכרח. אוכל – "מאן דיהיב חיי יהיב מזוני" – מי שנותן חיים, נותן גם מזון, אבל תורה – זו מתנה מיוחדת. אנחנו, עם ישראל – "לא עֲשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלִי יָדְעוֹם" (תהלים קמ"ז, כ') – רק אנחנו קבלנו את המתנה הגדולה הזאת. זאת מדת הרחמים. אותו דבר: המן והבאר הם אוכל ושתייה, אלו דברים שהם מוכרחים, ולכן לא עושים לזכרם איזה זכר מיוחד. אבל ענני הכבוד – זה דבר שהוא למעלה מן ההכרח, זה קצת פינוק – להסיע אותנו, לתת לנו הרגשה נעימה, "שלא יָכֶם שֶׁרֵב וּשְׁמֵשׁ". זה כבר תענוגות – ולזה עושים זכר מיוחד.

מהנהגות מרן זצ"ל בחג הסוכות

מרן ראש הישיבה זצוק"ל היה משתדל, ממש עד השנים האחרונות, כמה שהוא יכול להיות שותף בבניית הסוכה. בזמנים שיכול היה קצת יותר, הוא היה שם את הסכך הראשון – כמה כפות תמרים ראשונות הוא היה שם על הסוכה – והיה קורא את ה"לשם יחוד" שמובא בספר 'לשון חכמים' (ח"א סי' כ"ז), ומתרגש כל כך מהפסוקים שמתארים איך בירושלים הלכו כולם להביא עצים לעשות את הסוכות בשמחה כזאת (ראה נחמיה ח', ט"ו-י"ז). כך היה מתרגש בכל שנה מחדש בבניית הסוכה.

"זו סעודת אושפיזי אברהם"

בחג עצמו היה מתענג על ספר 'חמד אלוקים'. לפני החג היה נותן סכום כסף חשוב לצדקה, ובכל לילה היה לוקח את הצלחת של האוכל, מגביה אותה ואומר: "זו סעודת אושפיזי אברהם", "זו סעודת אושפיזי יצחק" – וכן על זה הדרך – וממשיך "ואני נתתי את תמורתה לצדקה". שכן, יחד עם האושפיזין עלאין קדישין שלנו, אנחנו מכניסים עוד אושפיזין. להכניס אושפיזין היום בפועל לבית – זה לא דבר שתמיד שייך. לכן כאשר אנחנו נותנים צדקה – ובבתים מסוימים שמחים מכוח הצדקה שלנו – זה גם כן מצות האושפיזין. [וראה בזהר ח"ג דף ק"ג ע"ב ובפרי עץ חיים סוף שער חג הסוכות].

ארבעת המינים בשמירה מעולה

ארבעת המינים היו נשמרים על ידי מרן זצ"ל בשמירה יתירה. ראש הישיבה הרב צמח מאזוז שליט"א יבדל לחיים טובים, היה רגיל לבוא בכל שנה לקשור את הלולב למרן ראש הישיבה זצ"ל. הוא היה קושר אותו בחן מיוחד, כפי שהיה עושה מרן ה'איש מצליח' זצ"ל. מרן היה שומר על זה מאד מכל משמר, שישאר ההדר עד הרגע האחרון של חג הסוכות – עד הושענא רבה.

אתר"ג – אמונה, תשובה, רפואה וגאולה

כאשר נשמור את ההידור של מצות ארבעת המינים, נזכה למה שרמזו במלה "אתרג". כאשר הוא שלם: א' – אמונה שלמה, ת' – תשובה שלמה, ר' – רפואה שלמה וג' – גאולה שלמה. כל הדברים האלה שאנחנו מחכים להם שיהיו בשלמות – יראו עינינו וישמח לבנו. וגם שאר המינים, שהם רומזים לחלקי הגוף החשובים – ההדס לעינים, הערבה לשפתיים, האתרוג ללב והלולב לעמוד השדרה (ראה ויקרא רבה ל', י"ד) – שנזכה להיות בריאים ושלמים וחזקים לעבודתו יתברך. ונזכה בקרוב לשבת בסוכת עורו של ליתן, בביאת משיח צדקנו, אמן.

³ כמו למשל בסימן א', שבטור כתב "יהודה בן חיימא אומר הוי עז כנמר וקל כנשר" וכו' ופלפל והאריך בזה (וגם מרן בבית יוסף האריך למעניתו על זה), ואילו בשלחן ערוך כתב רק "יתגבר כארי לעמוד בבקר לעבודת בוראו", למה? כי זה דברי אגדה, והשלחן ערוך זה תמצית של ההלכה הפסוקה כמות שהיא. (ואומרים שהרב שכתב את סוף ע"ה היתה לו על יד המקה שלו דמות מפחידה של אריה, כדי שבבוקר כשהוא מתעורר יראה את האריה ויקום. אבל מספיק לנו דברי מרן שאמר "יתגבר כארי").

היום בחינוך

הרה"ג הרב יורם חדאד שליט"א
משגיח בישיבת 'כסא רחמים'

פירוש מעשיו של הילד בצד החיובי

זה אנחנו לומדים, שהעידוד מהווה כעין שוחד בצורה חיובית, משום שבעצם, ילד שאינו רוצה ללמוד, יש לו סיבה המושכת אותו וגורמת לו שלא ללמוד, והוא מעוניין בה, נוח לו במצב הזה. זה יכול להיות רצון לשחק, חברים לפטפט וכו'. אולם המכנה המשותף הוא השוחד, לתאוה או רצון כלשהו. וכנגד זה בא העידוד, והוא כעין תחליף לאותה תאוה או לאותו רצון שלילי. פשוט מעבירים את הרצון מאפיק שלילי לאפיק חיובי, והעידוד הוא האמצעי שהממיר רע בטוב. "תן לחכם ויחכם עוד!"

מסופר בגמרא (תענית כד.): רב נקלע למקום מסוים שהיו זקוקים בו לגשם, ולכן רב גזר עליהם צום, ובכל זאת לא ירד גשם. והנה עבר שליח לפני התיבה, וכשגמר את המילים "משיב הרוח ומוריד הגשם" - ירדו גשמים. רב, שיתפלל מכך, שאל אותו מה עיסוקו (כדי לדעת באיזה זכות הוא הצליח להוריד גשם). סיפר לו השליח ציבור: אני מלמד תינוקות, ויש לי מחילות שבתוכן דגים, ומי שלא רוצה ללמוד, אני מנסה לשכנע אותו, ואני משחד אותו על ידי שאני נותן לו דגים ומדבר על ליבו עד שהוא לומד. עד כאן תוכן הסיפור. מסיפור

מורנו ראש הישיבה שליט"א במעמד הסליחות האחרונות בערב יום הכיפורים בקהילתו בבית הכנסת 'היכל משה' ברמת גן.

מתוך דברי קודשו של מרן רבנו הגדול הגאון רבי מאיר מאזוז זצוק"ל

שבח זה

נשב יחד
בסופתנו

נזכור את העניים
שאינן להם במה
לשמוח בחג.

בחורי ישיבתנו הקדושה הקטנה והגדולה ערכו השבוע תיקון כרת כפי שהיה מנהיג מדי שנה מרן רבנו הגדול זצוק"ל בימי עשרת ימי תשובה לכפרת עונות לקראת יום הכיפורים. במרכז הלילה ערכו מורנו ראש הישיבה והרמ"ם שיעורים בעיון לבחורי הישיבה. בישיבה הגדולה ערך הגאון רבי אהרן מאזוז שיעור מיוחד לבחורי שיעור ג' בדין טלטול שעון בשבת, כאשר לשיעור הגיע במיוחד להשתתף מורנו ראש הישיבה מיד עם סיום מסירת שיעורו בעיון בהיכל הישיבה הקטנה.

זריזין מקדימין: מורנו ראש הישיבה שליט"א בבדיקת ארבעת המינים מהודרים בקפידה, עוד בעשרת ימי תשובה כנהוג לחיבוב מצוה וע"מ להוסיף ולהרבות במצוות לקראת יום הכיפורים.

מורנו ראש הישיבה שליט"א קיים בשבוע שעבר מעמד סליחות מיוחד במדרשיית 'רזיאל' בהרצליה, בראשות בנו הרב שמעון כהן שליט"א. קודם לכן נשא ראש הישיבה דברי חיזוק והתעוררות בפני המונים המשתתפים המתחזקים.

סגן רה"ע באר שבע ונציג תנועת 'נעם' שמעון טובול עלה השבוע למעונו של מורנו ראש הישיבה שליט"א לברכת 'גמר חתימה טובה' והתיעצות לקראת הבחירות הקרובות.

בדבריו הזכיר ונציג ראש הישיבה בפני טובול על נשיא התנועה הרב צבי טאו כמה מרן רבנו הגדול זצוק"ל היה מדבר בשבחו וגדולתו בתורה ויראת שמים.

העלון בחסות:

רחוב המעלה 1 רמת גן
טלפון: 050-3331043

שיעוריו
הקבועים
של מורנו
ראש
הישיבה
שליט"א:

יום ראשון

גמרא - בשעה 18:00, בית הכנסת 'היכל משה', מגדל משה אביב, רחוב ז'בוטינסקי 7 רמת גן.

השיעור השבועי 'אור הנאמן' - בשעה 20:30, רדיו 'קול ברמה'. ניתן להאזין בתדרים: 105.7, 104.3, 92.1

יום שני

ספר 'חובות הלבבות' שער הביטחון - בשעה 20:00, בית הכנסת 'היכל משה', מגדל משה אביב, רחוב ז'בוטינסקי 7 רמת גן.

יום שלישי

ספר 'אורחות צדיקים', חובת האדם בעולמו, תיקון המידות והדרכה ישרה - בשעה 20:00, בית משפחת צמח, רחוב נתן 16 קומה 2, רמת גן.

שבת קודש

הלכה ופרשת שבוע - בשעה 16:45, בית הכנסת 'סיני', רחוב שדרות רמז 10 בני ברק.

שיעור חד פעמי

יום שני חול המועד בשעה 12:30 בית הכנסת "אהל יעקב" רחוב השופטים 1 כפר סבא.